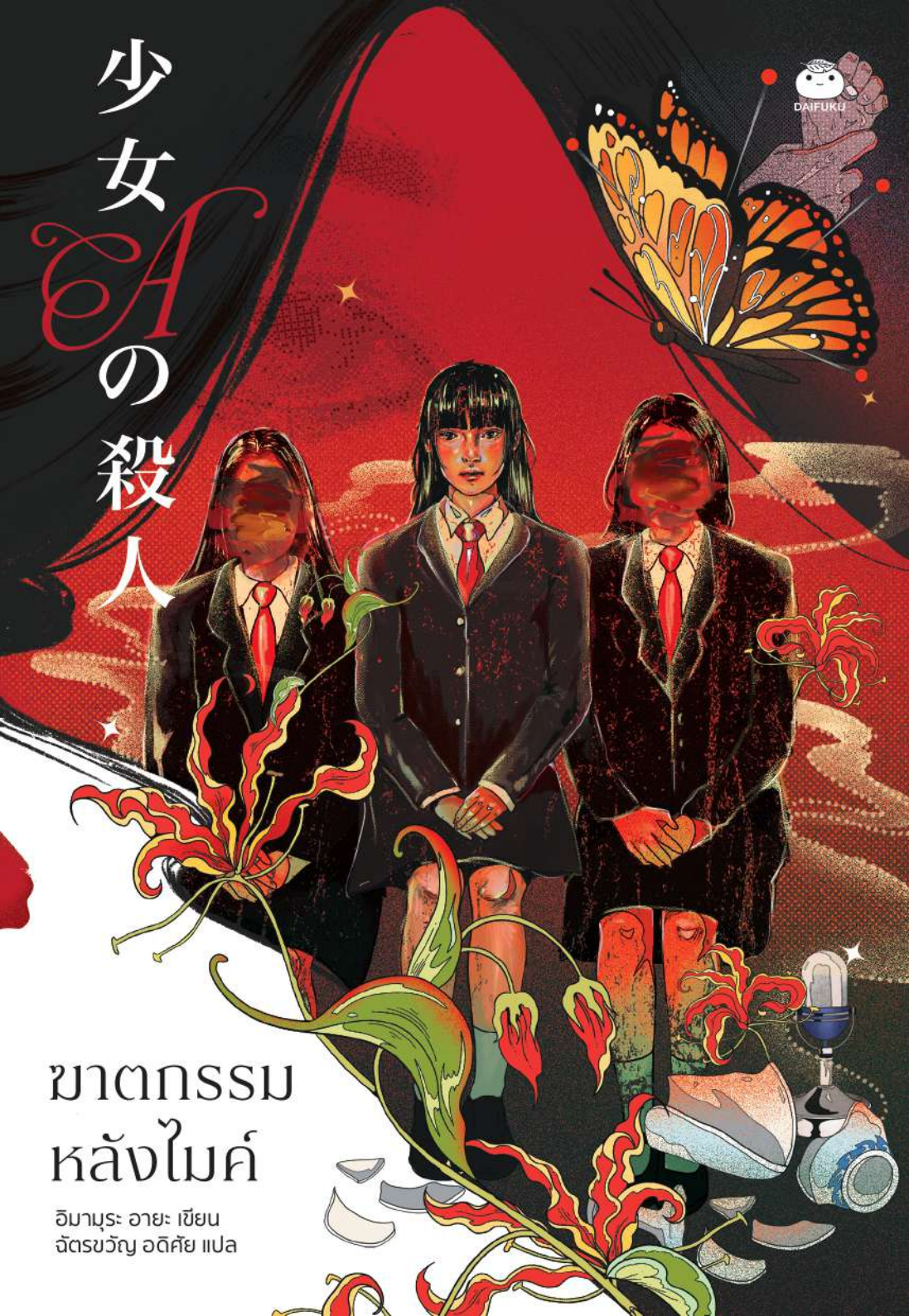

少女 A の 殺人

ฆาตกรรม
หลังไมค์

อิมามุระ อายะ เขียน
จิตรขวัณ อติศัย แปล

少女Aの殺人
มาตกรรมหลังไมค์

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิมามูระ อายะ เขียน
ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ฆาตกรรมหลังไมค์ เสียงกระซิบสุดท้ายบนคลื่นวิทยุ

“ถ้าเธอได้รับจดหมายฉบับนั้น... เธอจะเลือกช่วยชีวิต หรือเลือกที่จะเงียบ”

ในคืนที่มีดมิดไร้หนทาง เด็กสาววัยมัธยมปลายส่งเสียงร้องครั้งสุดท้ายผ่านคลื่นวิทยุ หัวใจเธอเต้นรัวด้วยความหวาดกลัว... พ่อบุญธรรมเร้นกายเข้าห้องนอนของเธอทุกคืนพร้อมคำรักจอมปลอมที่ตามหลอกหลอน เด็กสาวอับจนหนทางจึงเขียนจดหมายขอความช่วยเหลือจากดีเจสาวผู้เป็นดังแสงสว่างเดียวในชีวิต

แต่เวลาต่อมา... ชายคนนั้นกลับกลายเป็นศพบนที่นอน ส่วนลูกสาวรอดมาได้พร้อมกับคำถามมากมายในใจว่า เป็นฝีมือโจรแน่หรือ

นี่คือเรื่องยาวขึ้นเยี่ยมจากอิมามูระ อายะ เจ้าของฉายาราชินีคดีปริศนาแห่งญี่ปุ่น นักเขียนหญิงผู้ตีแผ่ความมืดในจิตใจมนุษย์ได้อย่างละเอียดละไม

สำนักพิมพ์ไดฟูกุทำนักรอ่านใจคดี “ฆาตกรรมหลังไมค์” ผ่านรายการมิดไนต์ เจแปน โปรดจุนคลื่นความถี่ให้ตรงกันค่ะ

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

เรื่องราวของเด็กสาวหลายคนที่ล้วนเป็นลูกบุญธรรม แต่เติบโตมา
สู่ทุกข์แตกต่างกัน ช่างน่าเศร้าที่บางคนนั้นนอกจากจะอาภัพเพราะสูญเสีย
พ่อแม่ตั้งแต่วัยเยาว์ ยังต้องมาเผชิญกับพ่อบุญธรรมที่ไม่สมควรเรียกว่าพ่อ
และยังน่าเศร้าตรงที่ประเด็นปัญหาเช่นนี้ไม่เคยหายไปจากสังคม

อาจารย์อิมามูระ อายะยังคงเล่าเรื่องราวได้สนุก น่าติดตาม และสั่นไหว
อ่านติดมือ แม้จะมีตัวละครมากพอสมควร แต่ทุกคนล้วนออกแบบมาได้อย่าง
มีเอกลักษณ์จดจำได้ง่าย

เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1994 อยากฮวนทุกคนมาสัมผัส
บรรยากาศเก่าๆ เมื่อสามสิบปีที่แล้วที่โทรศัพท์มือถือยังไม่แพร่หลาย ใช้
โทรศัพท์สาธารณะกันเป็นหลัก และนิยมเขียนจดหมายส่งไปหารายการวิทยุ
เชื่อว่าคงมีผู้อ่านหลายท่านที่หวนนึกถึงความทรงจำในอดีตเป็นแน่

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินกับการอ่านนิยายเรื่องนี้นะคะ

ฉัตรขวัญ อดิษฐ์

สารบัญ

เด็กสาว

บทที่ 1 อาจจะฆ่าก็ได้

11

เด็กสาว

บทที่ 2 ฆ่าซะเลยเถอะ

44

เด็กสาว

บทที่ 3 ฆ่าแล้ว

81

เด็กสาว		
บทที่ 4	หลังจากที่ฆ่า	115
เด็กสาว		
บทที่ 5	เด็กสาว A คือฉันเองค่ะ	169
เด็กสาว		
บทที่ 6	มาย บลู เฮฟเวน	220

เด็กสาว

จวนจะตีหนึ่งแล้ว

เด็กสาวรีบเปลี่ยนมาใส่ชุดนอน ปิดไฟในห้อง แล้วมุดเข้าใต้ผ้าห่ม
เธอนอนคิดว่าคลุมโปง เปิดคอมไฟหิวเตี๋ย ดึงวิทยุเครื่องเล็กมาใกล้
แล้วกดสวิทช์เปิด

เพลงเปิดรายการ ‘มิดไนต์ เจแปน’ ที่มีจังหวะสดใสปั่นดังกระหึ่ม
เด็กสาวรีบคลำหาลูกบิดเพื่อหนีเสียง

เสียงทุ้มเย็นของผู้หญิงดังซ้อนกับเสียงเพลงแจซ ฟังแล้วรื่นหู

เด็กสาวชอบเสียงผู้หญิงชื่อชินทานิที่เป็นดีเจประจำวันพฤหัสบดี
ดีเจหญิงคนอื่นมีแต่พวกเสียงสูงจิ้งจิ้งระคายหู ไม่ก็พวกทำเสียงหวานเลียน
อย่างกับไอศกรีมพาร์เฟต์ที่ใส่เครื่องมาพูนๆ

ในบรรดาดีเจหญิง มีแค่ชินทานิที่มีโทนเสียงแบบอัลโตช่วยให้ผ่อนคลาย
ชวนง่วงเล็กน้อย วิถีพูดก็ไร้อารมณ์เหมือนอ่านข่าว เรียกว่าเย็นชา
ยังได้ แต่น้ำเสียงที่ไม่เอาอกเอาใจผู้ฟังทำให้เด็กสาวรื่นรมย์

เวลาฟังเสียงเธอ เด็กสาวรู้สึกเหมือนถูกห่ออยู่ในผ้าปูที่นอนสีขาวล้วน
แบบเพิ่งซักเสร็จใหม่ๆ เสียงชินทานิเหมือนผ้าปูสะอาดสะอ้านมีกลิ่นสบู่
และดอกทานตะวัน น้ำเสียงราบเรียบแต่กลับชวนให้ถวิลหาดีต่ออย่างบอก
ไม่ถูก น่าพิศวงตรงที่ทำให้เกิดภาพหลอนว่าอีกฝ่ายพูดกับตนแค่คนเดียว

ตั้งแต่เริ่มฟังรายการวิทยุรอบดึก เด็กสาวก็ตกเป็นทาสของเสียง
น่าพิศวงนี้โดยไม่รู้ตัว

“ขออ่านไปรษณียบัตรให้ฟังก่อนเลยนะ ‘คุณชินทานิ สวัสดีค่ะ’

คะ สวัสดิ์ดีคะ ‘ฉันเรียนอยู่ที่โรงเรียน ม.ปลายสังกัดโตเกียว มีเรื่องอยากปรึกษาคุณชินทานิคะ ฉันมีเพื่อนรักที่สนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอนุบาลชื่อ K-โกะ’ ”

ชินทานิเริ่มอ่านไปรษณียบัตรอย่างขอลไปทีเหมือนเคย เด็กสาวนอนคลุ่มโปงเงี้ยวพุง สงสัยเพราะนอนคลุ่มโปง หน้าผากจึงมีเหงื่อซึม

หากให้สรุปเนื้อหาของไปรษณียบัตรก็คือ อยู่มาวันหนึ่งนักเรียนชายที่คบกับเพื่อนสนิทชื่อ K-โกะ มาสารภาพรักกับเจ้าของไปรษณียบัตร เจ้าตัวกลับไม่เข้าคายเป็นออกระหว่างมิตรภาพกับความรักเลยกลุ้มใจจนนอนไม่หลับ เป็นปัญหาที่พบเห็นได้ดาษดื่น

เด็กสาวยิ้มจนมุมแล้วแค้นหัวเราะ “U-คุง บอกว่าเขาจะเลิกกับ K-โกะ และขอให้ฉันคบกับเขาคะ’ เอ เหมือนเขียนมาอวดมากกว่าปรึกษาเลยนะคะเนี่ย ‘แต่ฉันทำแบบนั้นไม่ลงหรอกคะ จะให้หักหลัง K-โกะที่เป็นเพื่อนรักฉันทำไม่ได้หรอก แต่ฉันก็ชอบ U-คุง เหมือนกัน... ตอนนี้นี้ฉันเลยแอบคบกับ U-คุง โดยไม่ให้ K-โกะรู้ แต่ฉันรู้สึกผิดอยู่เต็มอก คุณชินทานิ ฉันควรทำยังไงดีคะ ช่วยบอกฉันทีเถอะ’ จากคุณโยชิการะ คาโอริผู้ขอปิดชื่ออำเภอดุรวะ จังหวัดไซตามะคะ”

เด็กสาวหัวเราะคิก เวลาเนื้อหาในไปรษณียบัตรน่าเบื่อ ชินทานิมักเหมินหมายเหตุที่บอกว่า “ขอปิดชื่อ” จินตนาการออกเลยว่าชินทานิเลิกคิ้วทำหน้าเบื่อหน่ายเพียงใดขณะใช้นิ้วคืบไปรษณียบัตรจาก ‘โยชิการะ คาโอริ’

เธอกำลังเบื่อ นั่งทำคางกลิ้งหาวเป็นแน

“ถามว่าควรทำยังไง ฉันก็ตอบไม่ถูกหรอก คบกับเขาต่อโดยไม่บอก K-โกะ ก็ได้มั้ง ถ้าความแตกขึ้นมาก็จะรู้ๆ กันไปเลยว่ามีมิตรภาพหรือความรักที่จะยืนยง ไม่ก็อาจจะสูญเสียหมดทั้งสองอย่างเลยก็ได้ เอาละฉันจะเปิดเพลงให้ฟังนะะ เพลงมาย บลู เฮฟเวนของแมตต์ เดนนิสค์คะ”

เพลงดังขึ้น เด็กสาวเบะปากยิ้มเยาะอีกครั้ง

บ๊อบคอคแตก นอนไม่หลับเพราะเรื่องไร้สาระพรรคนั้นเนี่ยนะ
ถึงอย่างไรผู้ชายก็คงเป็นนักเรียนมัธยมปลายหน้าสิ่วอ่อนประสบการณ์
ไม่เห็นต้องคิดมากเรื่องเขาจนเบียดบังเวลานอนเลย

ถ้าพูดถึงเรื่องน่ากลัมนอนไม่หลับตอนกลางคืนละก็...

เธอพิมพ์คนเดียวในสมอง ร่างกายพลันเกร็งขึ้นมา ได้ยินเสียงปิดประตู
ดังมาจากห้องชั้นล่าง เธอหรีเสียงวิทยุให้เบาลง จดจ่อสมาธิกับการเงี่ยหูฟัง
เสียงบันไดลั่นเอี้ยดอาด เหมือนใครบางคนแอบย่องขึ้นมา... ไม่ต้อง
บอกก็รู้ว่าใคร ตอนนี้อยู่ในบ้านมีแค่ไอ้หมอนั่นกับเธอ

ไอ้หมอนั่นแหละ ไอ้หมอนั่นมาอีกแล้ว

เด็กสาวปิดโคมไฟหัวเตียง ปิดสวิตช์วิทยุด้วย ห้องพลันเข้าสู่ห้วงแห่ง
ความมืดมิดและเงียบบัง เธอพลิกตัวนอนหงายแล้วคลุมโปง กลืนหายใจ
อยู่หนึ่งๆ

บันไดหยุดส่งเสียงแล้ว เสียงลากสลิปเปอร์ดังไกล้เข้ามา ขอร้องละ
ช่วยเดินผ่านไปทีเถอะ อย่าหยุดอยู่หน้าห้องฉันเลย

เด็กสาวหลับตาปี๊ ภาวนาเช่นนั้น ฝ่ามือขึ้นเหงื่อสองข้างกำขอบ
ผ้าห่มแน่น

ทว่าเสียงสลิปเปอร์หยุดก็เมื่อมาถึงหน้าห้อง

ไอ้หมอนั่นอยู่ตรงนั้น กลิ่นอายของไอ้หมอนั่นอยู่อีกฟากของประตู
มีเสียงเคาะประตูเบาๆ เธอเมินเสียงนั้น แกล้งหลับดีกว่า ถ้าทำอย่างนั้น
ไอ้หมอนั่นอาจตัดใจแล้วยอมกลับไปก็ได้

เธอคิด ไม่ขานตอบ เพียงนอนขดบนเตียงดูจตุรพักในครรร

ได้ยินเสียงหมุนลูกบิดดังแกร๊ก เด็กสาวฟังเสียงนั้นด้วยความสิ้นหวัง
ประตูห้องที่โดนห้ามไม่ให้ลงกลอนเปิดออกพร้อมเสียงเอี้ยดอาดแผ่วเบา
อีกฝ่ายคิดจะเข้ามา

เธอภาวนาสุดชีวิตขอให้ไอ้หมอนั่นเปลี่ยนใจ

เสียงแหบแห้งพยายามดัดให้อ่อนหวานเรียกชื่อเด็กสาวตั้งขึ้นในความมืดมิด เป็นเสียงน่าขนลุกของผู้ชาย เด็กสาวรู้สึกคล้ายมีहनอนบ่งนั้พันตัวไ้ขึ้นมาที่ท้ายทอย

เธอไม่ตอบ แล้รับห้บ้ทั้งที่เห็เอนเ็ยบแตกพลั้ท้วร่างกาย

มีเสียงดังตู่บเหมือนไ้หมอนัน้สะคุดบางอย่างในความมืด ตามมาด้วยเสียงเดาะลั่นหุ้ดหิด อากาที่เคยเน้งสั่นสะเทือนเล็กน้ย กลิ่นเหม็นละม้ายลูกพลั้สุกงอมเตะจุมกเธอ

ตีมเหล้ามาอีกแล้วสินะ

เด็กสาวพลิกตัวหนีจากกลิ่นเหม็น ไ้หมอนัน้ควานมือหาอะไรสักอย่างที่ปลายเตียง

เธอเกือบหวิดร้องออกมาเบาๆ เพราะปลายผ้าห่มถูกเลิกขึ้น มืออุ่นน่ารังเกียจของชายคนัน้คว้าข้อเท้าเปลือยเปล่าของเธอไว้

ถึงกระนั้นเด็กสาวก็กั้ดพันกลิ่นเสียงร้อง แกล้งห้บ้ต่อไป มือของไ้หมอนัน้ลูบไล้ข้อเท้าขึ้นมาถึงหน้าแข้ง

ช่างเป็นสัมผัสที่น่าขะแขยง

ไ้หมอนัน้พร้าเรียกชื่อเธอราวกับท่องคาถา

“...จ้ง นารัก นารัก”

ในที่สุดเสียงนัน้ก็เคลื่อนมากระชิบริมหูพร้อมกลิ่นเหล้าเหม็นชวนสลัก

“ชอบนะ รักนะ”

ไ้หมอนัน้กระชิบบอกเหมือนจำคำพูดได้แค่นั้น ฎไ้แก้มสากของตัวเองกับแก้มเนี่ยนของเด็กสาว

นี่คือพิธีกรรมยามราตรีที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ความตกใจเบาบางลงกว่าช่วงแรก แต่เธอก็ไม่คุ้นชินกับพิธีกรรมแห่งความมืดที่กำลังจะเริ่มขึ้น

ขณะที่มือของไ้หมอนัน้ปลดกระดุมชุดนอนของเธอ เธอไม่ส่งเสียงร้องเพียงแต่พยายามบิ้ดตัวหลบ

จริงสิ เอาเรื่องนี้ไปเขียนเป็นจดหมายแล้วส่งหาชินทานิดีไหม ชินทานิ
จะยอมอ่านจดหมายของฉันหรือเปล่า

เด็กสาวเกิดความคิดเช่นนั้นขณะน้ำตาแห่งความอับศหลังจากหางตา
ในความมืดมิด

ไอ้หมอนั่นขึ้นเตียงฉันทุกคืนเลยล่ะ จากนั้นก็พยายามเอาสิ่งที่สมควร
ทำกับภรรยา มาทำกับฉัน ไอ้หมอนั่น... คือพ่อบุญธรรมของตัวเอง

บทที่ 1

อาจจะทำได้

1

ผลอสัปหงกตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

วากิซากะ อิจิโรสะดุ้งตื่นเมื่อหน้าผากโขกกับผิวโต๊ะ เขาขยี้ตาดูนาฬิกาบนโต๊ะ วันนี้วันพฤหัสบดี เวลาตีหนึ่งกว่า

แยละสิ เริ่มแล้ว

วากิซากะรีบกดสวิตช์เปิดเครื่องเล่นวิทยุเทปในมือ

เพลงแนวแจซสดไหลลอมมาให้ได้ยินทันที รู้สึกเพลงนี้จะชื่อ ‘เดินทางด้วยรถไฟสาย A กันเถอะ’ สมัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายเมื่อเกือบสิบสามปีที่แล้ว เขาเคยฟังรายการวิทยุชื่อ ‘มิดไนต์ เจแปน’ ที่เริ่มต้นด้วยเปิดเพลงนี้

วากิซากะทนรับความโดดเดี่ยวจากการอ่านหนังสือสอบไม่ได้ก็เลยเปิดวิทยุฟัง เสียงพูดสดใสของดีเจและเสียงดนตรีช่วยเยียวยาเขาได้มาก

เพลงเปิดยังไม่เปลี่ยนไปจากสมัยนั้น รายการนี้อยู่มาได้เกินสิบสามปีแล้ว ท่าทางจะมีฐานผู้ฟังเหนียวแน่น

ว่าแต่พลังแห่งดนตรีช่างยิ่งใหญ่ หลังได้รับแรงกระตุ้นจากเพลงแจซ ยอดนิยมที่เคยได้ยิน ภาพความทรงจำสมัยวัยรุ่นก็แล่นปราดเข้ามาในสมองดุจโคลมหมุน

“สวัสดีคะ หรือต้องบอกว่าอรุณสวัสดิ์ดีนะ”

เสียงทุ้มของผู้หญิงดังขึ้นโดยมีเพลงเปิดรายการบรรเลงคลอ

เมื่อได้ยินเสียงนั้น น้ำตาพานจะไหลไม่รู้ตัว ในอกเหมือนถูกบีบแน่น

“รายการมิดไนต์ เจแปนโดยชินทานิ คานะ วันนี้ขอให้อยู่เป็นเพื่อนกัน
ถึงเช้าเหมือนเดิมนะคะ”

เสียงโทนอัลโตฟังดูห้วนนิดหน่อยแต่รื่นหูอย่างประหลาด

มาลีคะ คานาโกะ

มีแค่เสียงที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยนั้น

วากิซากะลองพึมพำออกเสียงเบาๆ

นึกถึงคืนวันเสาร์ที่งานเลี้ยงรุ่นยืดยาวจนไปฉลองต่อกันเป็นร้านที่สาม
เขารอการมาของมาลีคะ คานาโกะผู้ใช้ชื่อว่าชินทานิ คานะในปัจจุบัน สุดท้าย
เธอไม่มา เขาจึงกลับบ้านด้วยความผิดหวัง

ขณะฟังชินทานิ คานะพูด วากิซากะผละจากโต๊ะไปนอนหงายบนเตียง
ที่ตั้งอยู่ใกล้กัน ยกแขนสองข้างหนุนต้นคอ

“เอละ ก่อนจะเปิดเพลง ฉันขออ่านจดหมายจากคุณ ‘เด็กสาว A ม.4
โรงเรียนสตรี F’ ให้ฟังกันนะคะ”

เขาลุกพรวดขึ้นจากเตียง

โรงเรียนสตรี F?

อย่าบอกนะว่า...

“คุณชินทานิ สวัสดีคะ” คะ สวัสดีคะ “ฉันเป็นนักเรียนหญิง ม.ปลาย
เรียนอยู่โรงเรียนสตรีเอกชนแห่งหนึ่งในโตเกียว ฉันไม่กล้าบอกชื่อตัวเองคะ
ทุกที่ที่คุณชินทานิจะไม่อ่านไปรษณียบัตรหรือจดหมายนิรนาม คุณบอกว่า
ถ้าอยากให้ปกปิดชื่อก็ให้เขียนชื่อจริงพร้อมบอกว่าขอปิดชื่อ แต่ฉันก็ไม่กล้า
เปิดเผยอยู่ดีคะ เพราะรายการมิดไนต์ เจแปนโด่งดังที่โรงเรียนของฉันด้วย
เพื่อนๆ ก็ฟังกันเยอะในวันพฤหัสบดี”

‘ฉันอยากเล่าความลับของตัวเองให้คุณชินทานิฟัง แต่ไม่อยากให้เพื่อนที่โรงเรียนรู้เด็ดขาด ฉันเลยเขียนจดหมายโดยปกปิดชื่อ ต้องขอโทษด้วยนะคะ’ อิม ก็ได้ยู่หรอกนะ”

ได้ยินเสียงพูดห้วนๆ ของคุณชินทานิกับเสียงคล้ายพลิกกระดาษเขียนจดหมาย

วากิซากะตั้งใจฟังเต็มที่ คาดว่าโรงเรียนสตรี F น่าจะหมายถึงโรงเรียนสตรีฟูโยซึ่งเป็นที่ทำงานของเขาในปัจจุบัน

เขาอยากฟังเสียงมาสึตะ คานาโกะที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลาย ก็เลยเปิดวิทยุ ไม่นึกว่าจะได้มาฟังคำสารภาพของนักเรียนที่ตัวเองสอน เขาประหลาดใจเล็กน้อยกับความบังเอิญนี้

“ ‘ตอนนี้นี้ฉันมีเรื่องกลุ้มใจเอามากๆ ไม่ใช่เรื่องที่โรงเรียนหรือเรื่องบอยเฟรนด์ ฉันกลุ้มใจเรื่องพ่อคะ ถึงจะเรียกว่าพ่อ แต่ไม่ใช่พ่อแท้ๆ เป็นพ่อบุญธรรม ตอนนี้นี้ฉันใช้ชีวิตกับพ่อบุญธรรมสองคน ก่อนที่แม่บุญธรรมจากโลกนี้ไป พ่อบุญธรรมเคยเป็นคนอ่อนโยนและน่านับถือ แต่พอเหลือกันแค่สองคน เขาก็แปลกไป แววดตาของเขามองฉันมันแปลกๆ เวลาฉันอาบน้ำ เขาชอบมาป้วนเปี้ยนแถวห้องอาบน้ำทั้งที่ไม่มีเรื่องให้ต้องมา’

‘ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ ตกกลางคืนที่ไร เขาจะมาเคาะประตูห้องฉันคะ พอฉันแกล้งหลับ เขาจะเข้ามาในห้องตามอำเภอใจ ฉันอยากล็อกประตู แต่พ่อบุญธรรมไม่อนุญาต บอกว่าถ้าฉันล็อกประตู แปลว่าฉันแอบทำเรื่องไม่ดีลับหลังพ่ออยู่ในห้อง เลยไม่ยอมให้ฉันล็อกกลอน แต่เขาโกหกคะ ความจริงเขาอยากเข้าออกห้องฉันอย่างอิสระเสรี ถ้าฉันล็อกห้อง เขาจะเข้ามาไม่ได้ เวลาเข้ามาในห้อง พ่อบุญธรรมชอบปลั่งปากว่า “น่ารักจัง รักนะ” แล้วระหว่างที่พูดก็กอดฉัน เอาแก้มมาถูไถแก้มฉันและสัมผัสทั่วร่างกาย ฉันขะเขยงจนแทบอาเจียน แต่ไม่รู้จะทำยังไง ไม่กล้าห้ามว่า “หยุดนะ” ถ้าพูดแบบนี้มันออกไป เขาอาจจะโกรธจนไล่ฉันออกจากบ้านเลยก็ได้ ถ้าถูก

ไล่ออกจากบ้านตอนนี้ ฉันก็ไม่มีที่ไป อีกร่าง ฉันมีอาชีพที่ไผ่ผืน เลยต้องเรียนจบมหาวิทยาลัย พ่อบุญธรรมบอกว่าถ้าฉันเป็นเด็กดี เขาจะส่งเสียให้ฉันเรียนมหาวิทยาลัย ถ้าฉันไม่เชื่อฟัง เขาคงไม่ยอมรักษาสัญญา ฉันไม่มีทางเลือก เลยแกล้งทำเป็นนอนนิ่งและอดทนกับพฤติกรรมของเขาค่ะ”

วากิซาคะเกือบสบถออกมาว่าไอ้พ่อเฮงชวย เขาทุบกำปั้นใส่หมอน

ไม่นึกว่าจะมีคนฉวยโอกาสจากสถานะของพ่อบุญธรรม ทำมีดมีร้ายเด็กสาวอายุราวสิบหกแบบนี้ มีหน้าที่นักเรียนที่มีพ่อบุญธรรมไร้ยางอายยังเรียนอยู่โรงเรียนสตรีฟูโยที่ตนสอนอยู่ด้วย วากิซาคะซ็อกไม่น้อย

ทว่าชินทานิ คานะยังอ่านจดหมายต่ออย่างเยือกเย็น ไม่ได้รู้ความรู้สึกของวากิซาคะในเวลานี้เลย

“แต่ความอดทนฉันมีขีดจำกัด พ่อเห็นฉันไม่มีปากมีเสียง พ่อบุญธรรมก็ได้ใจจนทำเรื่องไร้ยางอายหนักขึ้นเรื่อยๆ หมู่นี้เขาเรียกร้องจะทำเรื่องที่ผู้ชายสมควรทำกับภรรยาของตัวเองเท่านั้น เขาบอกว่า “ตั้งแต่แม่ตายไป พ่อก็เหงาจนทนไม่ไหว ลูกปลอบใจพ่อแทนแม่ที่เฒ่า” ฉันไม่ยอมมีสัมพันธ์เกินเลยกว่านี้กับพ่อบุญธรรมเด็ดขาด ถึงตายก็ไม่ยอมมีเรื่องแบบนั้น ฉันประวิงเวลาไปเรื่อย อ้างว่าวันนี้มีประจำเดือนบ้างละ วันนี้ไม่สบายบ้างละ แต่ไม่รู้จะปกป้องตัวเองไปได้อีกนานแค่ไหน ถ้าพ่อบุญธรรมใช้กำลังบังคับขึ้นใจฉัน ฉันอาจฆ่าตัวตายหรือฆ่าพ่อบุญธรรมก็ได้ คุณชินทานิ ฉันควรทำยังไงดีคะ ควรย้ายออกจากบ้านพรรคนี้เดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่า แต่ฉันไม่มีญาติให้พึ่งพาเลยคะ...”

เสียงของชินทานิขาดช่วงลง เกิดความเงียบที่บ่งบอกว่าจดหมายจบลงตรงนั้น วากิซาคะคิดในใจว่าเนื้อหาจดหมายร้ายแรงเสียจนชินทานิไม่รู้จะพูดอะไรดี

“อืม แบบนี้แย่เลยนะคะ พ่อบุญธรรมคนนี้แย่สุดๆ พูดออกมาได้ยังไงว่า ‘ลูกปลอบใจพ่อแทนแม่ที่เฒ่า’ ถ้าเป็นฉันจะตอกลงไปว่า ‘อย่าได้ใจ

‘ให้มันมากนักนะ’ แล้วผลึกเขากระเด็น แต่ต่อให้ผลึกไอ้คนพรวนี้กระเด็น
สถานการณ์ก็ไม่คลี่คลายอยู่ดี ทุกคนมาช่วยกันคิดเถาะว่า วิธีไหนเป็น
วิธีที่ดีที่สุดสำหรับเด็กสาว A เอละ ระหว่างที่คิดหาวิธี ฉันขอเปิดเพลง
ให้ฟังนะ เพลงที่ชวนทวิหาอดีตเพลงนี้ชื่อ ‘เด็กสาว’ ของอิตสึวะ มายูมิ”
วากิซากะคิดว่าเพลงนี้เป็นตัวเลือกอันยอดเยี่ยมหลังรู้เนื้อหาของ
จดหมายฉบับนั้น ซึ่งเนื้อเพลงให้ความหมายว่า

“เด็กสาวคนหนึ่งนั่งใจเหม่อลอยอยู่บนเฉลียงกลางฤดูหนาว ได้แสง
ตะวันอันอบอุ่น

หิมะขาวกองโตที่สุมอยู่ ค่อยๆ ละลายหายไป เธอนั่งมองภาพนั้น
อย่างเศร้าสรว้อยเหมือนความฝันกำลังพังคลืน...”

เมื่อก่อนเขาเคยฟังเพลงนี้หลายหน เป็นเสียงร้องที่ทำให้นึกถึงอดีต

2

บางสิ่งส่งเสียงร้องอยู่ห่างไกล

วากิซากะฟังเสียงดังก้องงอยู่ในฝัน

โทรศัพท์

โทรศัพท์กำลังดัง

อึ้มมม นวนุกหุชะมัด ใครรีบรับโทรศัพท์สักทีสิ แม่ โทรศัพท์ดังอยู่นะ

รับรับสิ จังหวะที่จะเปล่งเสียงพูด เขาพลันลืมตาตื่น

ฝันถึงสมัยเรียนชั้นมัธยมปลาย ฝันเห็นบ้านเกิดในชนบท

วากิซากะเบิกตาโต นอกหน้าต่างเริ่มมีแสงจับ เขายืตามองนาฬิกา
หกโมงกว่า ได้ยินเสียงพูดดังมำ พอหันไปมองก็พบว่าตัวเองเปิดวิทยุทิ้งไว้
คงผล็อยหลับไประหว่างฟังรายการวิทยุรอบดึกที่ชินทานิ คานะเป็นดีใจ
ทว่าเสียงโทรศัพท์ไม่ได้ดังมาจากวิทยุเครื่องนี้

โทรศัพท์ในห้องนี้กำลังดังชัดในหู

ใครเนี่ย โทร.มาตั้งแต่ไก่โห่

เขาจำใจลุกจากเตียง ตัวเองไม่ได้สวมชุดนอนอยู่

“ฮัลโหล”

วากิซากะรับโทรศัพท์ที่วางอยู่ในห้องกินข้าวแล้วพูดไปหาไป

“วากิซากะคุณเหรอ”

เสียงผู้หญิง

วากิซากะคุณ?

ใครนะ

เสียงคุ้นๆ แต่นึกไม่ออกว่าเสียงใคร

“เอ่อ ใครครับ”

“ฉันเอง”

ฉันเอง?

“เอ่อ...”

ถึงบอกว่าฉันเองก็เถอะ

“จำฉันไม่ได้เหรอ”

เสียงคุ้นๆ ในเมื่อเรียกเขาด้วยนามสกุลว่าวากิซากะ แสดงว่าไม่ได้
โทร.ผิด

“ผ่านมามาตั้งสิบเอ็ดปีแล้วนี่นะ จำไม่ได้ก็ไม่แปลกหรอกนะ”

ผ่านมาตั้งสิบเอ็ดปี?

สมองเขาพลันตื่นตัวเหมือนถูกน้ำราดหัว

อยากบอกนะว่าเสียงนี้คือ... เสียงโทนอัลโตที่ทุ้มกว่าผู้หญิงทั่วไปและ
ห้วนเล็กน้อย

เป็นเธอจริงหรือ

บ้าน่า เรายังฝันค้างอยู่รึไง

“มาสิคะเองนะ มาสิคะ คานาโกะ เราเคยเรียน ม.ปลายที่เดียวกัน”

“มา——” เขาพูดค้างถึงตรงนั้นก็เปล่งเสียงไม่ออกแล้ว

เป็นเธอจริงด้วย

“ยังนึกไม่ออกอีกหรือ เรานั่งโต๊ะข้างกันตอนเรียน ม.4 ไง”

ไม่ใช่ว่านึกไม่ออก ในเมื่อไม่เคยลืมตั้งแต่ต้นก็ไม่ต้องนึกให้ออกหรอก
เขาแค่ตกตะลึงพริ้งเพริดที่เธอโทรศัพท์มาหาแต่เช้า แถมยังปูปับขนาดนี้

“มาสิคะคุณ?”

เปล่งเสียงออกจนได้

“ในที่สุดก็นึกออกแล้วสินะ”

เสียงหัวเราะดังทุ้ม

“มะ ไม่ต้องถึงกับนึกออกหรอก เมื่อกี้ฉันยังฟังเสียงเธออยู่เลย”

“อู๊ย ฟังรายการของฉันด้วยหรือ”

คราวนี้เธอกลายเป็นฝ่ายแปลกใจเลิกๆ แทน

“ฉันรู้เรื่องเธอจากเซ็นตะ วันเสาร์ที่แล้วมีงานเลี้ยงรุ่นที่ต่างจังหวัด
ฉันเลยได้ยินมาว่าเธอเป็นดีเจจัดรายการมิดไนต์ เจแปน ใช้ชื่อในวงการว่า
ชินทานิ คานะ”

“นายไปงานเลี้ยงรุ่นด้วยหรือ”

“อะ อ้อ”

“อะไรกัน ถ้ารู้ว่าคุณจะไป ฉันก็ไปร่วมงานแล้ว”

เอ๊ะ หมายความว่าไหนะ วากิซากะตื่นตระหนก ย้ายหูโทรศัพท์ในมือขวาไปถือในมือซ้ายแทน เหยื่อออกที่ฝ่ามือ

“เธอไม่ได้มาสินะ”

“ฉันตอบเซ็นตะคุงว่าจะไป”

เพราะได้ฟังจากเซ็นตะคุงว่าเธอมา ฉันถึงได้มีกะจิตกะใจจะไปงานเลี้ยงรุ่นที่ไม่เคยไปไงล่ะ

“แต่ติดธุระกะทันหันเลยไปไม่ได้”

“เหวอ”

“คิดถึงสมัยก่อนจังเลยนะ ตั้งแต่เรียนจบเราก็ไม่ได้เจอกันเลย สบายดีรึเปล่า”

“ก็เรื่อยๆ”

“นี่ เราเจอกันสักรอบดีไหม”

“เอ๊ะ”

“ไม่ต้องรอให้ถึงงานเลี้ยงรุ่นหรอก เพราะเราอยู่โตเกียวด้วยกันทั้งคู่”

“ก็ได้อยู่หรอก”

มาสึตะ คานาโกะ ไมลิ ชินทานิ คานะอุตส่าหิโระ.มาบุบับเพื่อคุยเรื่องนั้นหรือ

“อ๊ะ นี่ เมื่อก่อนายนอนอยู่รึเปล่า”

เธอเอ่ยด้วยเสียงรู้สึกผินผินน้อย เหมือนเพิ่งรู้ตัว

“อะ เอ้อ ก็”

“ฉันเพิ่งเลิกงาน กำลังจะกลับบ้านไปนอนอยู่พอดี ขอโทษที่โทร.มาปลุกนะ เมื่อก่อนโทร.หาเซ็นตะคุงด้วย แล้วก็โดนโมโหใส่ว่าอย่าโทร.มาปลุกแต่เช้าเพราะเรื่องไร้สาระสิ”

“เธอโทร.หาเซ็นตะคุงหรือ”

“อ้อ โทร.ไปถามเบอร์นายนะ”

“...”

“พอขอให้เขาบอกเบอร์โทร.ที่โตเกียวของวากิซากะคุง เขาก็ตวาดใส่ฉันว่าโทร.ไปถามวากิซากะเองสิ”

ได้ยินเสียงเธอหัวเราะ

“ทำไมล่ะ”

เสียงของเขาแหบแห้ง

“อ๊ะ”

“ทำไมอยากรู้เบอร์ฉัน”

“อ้อ คือฉันมีเรื่องอยากถามนายนิดหน่อย”

“เรื่องอยากถามหรือ”

“จริงรึเปล่าที่ว่านายเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนสตรี เซ็นตะคุงเคยเล่าให้ฟัง”

“อ้อ”

“โรงเรียนสตรีฟูโยหรือ”

“ใช่ ฉันสอนวิชาประวัติศาสตร์โลก”

“สอนแผนก ม.ปลายใช่ไหม”

“ใช่”

หรือว่า——

วากิซากะเข้าใจเหตุผลแล้วว่าทำไมชินทานิ คานะโทรศัพท์มาหาตนแบบปัจจุบันทันด่วน

“ประวัติศาสตร์โลกหรือ สอนนักเรียน ม.4 ด้วยรึเปล่า”

“เปล่า เพราะเป็นวิชาเฉพาะของนักเรียน ม.5”

“ฉันถามนายไปก็เปล่าประโยชน์สินะ”

คานะกล่าวด้วยน้ำเสียงปนถอนหายใจ

“ถามเรื่องอะไรล่ะ”

เขาเริ่มเดาทางออกแล้ว แต่กำลังทำไขสือ ลองถามดูก่อน

“นายบอกว่าฟังรายการของฉันสินะ”

“แต่ฟังไม่จบนะ”

“ฉันก็ได้ฟังเรื่องนั้นแล้วใช่ไหมล่ะ”

“เอ”

“เพราะฉันอ่านให้ฟังตั้งแต่ต้นรายการ”

เป็นเรื่องนั้นจริงด้วย

“หมายถึงจดหมายจากเด็กสาว A เหรอ”

“ใช่ นายฟังแล้วใช่ไหมล่ะ”

“อือ...”

“ฉันก็คุยกันง่าย ในจดหมายใช้ชื่อย่อว่าโรงเรียนสตรี F แต่ฉันคิดว่าน่าจะเป็นโรงเรียนสตรีฟูโย ที่นี้ฉันอยากรู้ว่าใครเป็นคนส่งจดหมายนิรนามฉบับนั้นมา นายเป็นครูที่โรงเรียนสตรีฟูโย ฉันเลยคิดว่านายอาจจะรู้”

“แต่อย่างที่บอกเมื่อกี้ว่าฉันสอนแต่นักเรียน ม.5”

“นั่นสินะ...”

เธอทำเสียงครุ่นคิด

“พอจะสืบได้ไหมล่ะ”

“สืบเหรือ”

“สืบตัวจริงของเด็กสาว A ไง เราได้จากจดหมายฉบับนั้นว่าเจ้าตัวเป็นนักเรียน ม.4 ของโรงเรียนสตรีฟูโย แม่บุญธรรมเสียแล้ว ตอนนี้ใช้ชีวิตอยู่กับพ่อบุญธรรมแค่สองคน นักเรียนที่เข้าเงื่อนไขพวกนี้น่าจะไม่ได้มีหลายคนหรอกมั้ง ยกตัวอย่างเช่น นายลองสืบเคียงจากครูประจำชั้นของนักเรียน ม.4—”

“เดี๋ยวก่อนสิ จะสืบเรื่องแบบนั้นไปทำไม”

“ทำไมล่ะเหรือ วากิซากะคุง นายไม่อยากรู้รึไง ถ้าเรื่องที่เขียนใน

จดหมายเป็นความจริง เราก็ปล่อยไว้ไม่ได้หรอก”

“ถ้าเป็นความจริงก็ใช่ แต่เธอไม่คิดบ้างรึว่าอาจมีคนนั่งเทียนเขียน เพราะอยากให้เธออ่านจดหมาย เจ้าตัวอาจคิดว่าถ้าเขียนเรื่องราวสุดโต่งสักหน่อย เธออาจจะอ่านออกอากาศก็ได้”

“แน่นอนว่าเป็นไปได้ เพราะอย่างนั้นเลยอยากให้นายช่วยตรวจสอบ ینگละ ถ้าไม่มีนักเรียน ม.4 คนไหนของโรงเรียนสตรีพิทยาคมอยู่ในสถานการณ์เหมือนในจดหมาย เท่ากับว่าเป็นเรื่องแหกตา แต่ถ้ามีอย่างน้อยหนึ่งคนละก็ ——”

“...”

“ยากเหรอ”

“ก็ไม่ได้ยากหรอก”

“เด็กสาว A เขียนว่าถ้าเกิดอะไรขึ้น เธออาจฆ่าตัวตายหรือฆ่าพ่อบุญธรรมก็ได้นะ ปล่อยไว้แบบนี้จะดีจริงเหรอ เจ้าตัวบอกว่าปิดชื่อเพราะไม่อยากให้ใครรู้ แต่ก็ยังเขียนชื่อโรงเรียนกับชั้นปี อาจแค่เล่นพิเรนทร์ก็ได้ แต่ฉันอดรู้สึกไม่ได้ว่าเจ้าตัวต้องการความช่วยเหลือจากใครสักคน...”

“เข้าใจแล้ว หลังฟังจดหมายในรายการ ฉันก็เข้าใจนิดหน่อยเหมือนกัน จะลองสืบดู”

“จริงเหรอ”

เสียงคานะฟังดูดีใจ

“เดี๋ยววันนี้ฉันไปโรงเรียนแล้วจะรีบสืบเลย”

“ฝากด้วยนะ อ๊ะ ฉันว่าถ้าเป็นไปได้ก็ปิดเรื่องจดหมายกับครูคนอื่น ๆ จะดีกว่า”

“ฉันรู้อยู่แล้ว”

“ขอโทษนะที่จู่ๆ ก็โทร.มาวนเรื่องแบบนี้”

“ไม่เป็นไรหรอก”

ไม่ว่าเป็นรูปแบบไหน ฉันก็ตั้งใจที่ได้รับโทรศัพท์จากเธอนะ ถ้อยคำนั้น
จุกอยู่ที่คอ ทว่าเขาไม่กล้าเปล่งออกมา

“ฉันถ้าได้เบาะแส นายโทร.หาฉันหน่อยได้ไหม”

“ก็ได้อยู่หรอก”

“ฉันจะบอกเบอร์โทร.แมนชั่นที่ฉันอยู่ตอนนี้”

“อ๊ะ เป๊ปนะ”

วากิซากะรีบเตรียมกระดาษโน้ตกับปากกาลูกกลิ้ง

“บอกมาได้เลย”

เขาพูดในท่าหนึ่งหูโทรศัพท์ไว้กับบ่า

คานะบอกตัวเลขอย่างคล่องปาก

“ฉันฉันจะรอโทรศัพท์นะ”

“อือ”

ได้ยินเสียงวางสายดังตึง คานะพิมพ์พาล์นรัวก่อนวางสาย วากิซากะ
ฟังถ้อยคำนั้นด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ

หลังจบบทสนทนา เขายังเขม่นมองหูโทรศัพท์ ทำใจวางมันกลับที่เดิม
ไม่ได้

เธอพูดจริงหรือ แต่พูดรัวเสียจนได้ยินไม่ถนัด...

“ฉันคิดถึงนายมาตลอดเลยนะ”

เขาได้ยินเสียงพิมพ์พาดังทู่ว่าอย่างนั้นจริงๆ

3

พักเที่ยงวันนั้นในห้องพักครู วากิซาคะ อิจิโรกินมือเที่ยงเสร็จส่ายหนอย ครูหญิงชื่อฮานากิซางาใส่ถ้วยมาเสิร์ฟให้บนโต๊ะพลางเอ่ยว่า “เชิญค่ะ” และกำลังจะเดินจากไปพอดี เขาจึงรีบเรียกเธอไว้

“ครูฮานาอิ ขอคุยด้วยหน่อยสิครับ”

“คุยอะไรเหรอคะ”

ฮานาอิ เคียวโกะหันกลับมาพร้อมรอยยิ้ม เธอเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ผู้มีประสบการณ์ห้าของ ทำงานอยู่โรงเรียนสตรีแห่งนี้น่าสี่ปีแล้ว ทั้งยังเป็นครูประจำชั้นของนักเรียน ม.4/3 ด้วย

วากิซาคะลงความเห็นทันทีว่า หากถามครูหญิงคนนี้อาจได้ข้อมูลเกี่ยวกับ ‘เด็กสาว A’ ก็ได้ โชคดีที่รอบข้างไม่ค่อยมีคน

“เอ่อ ขอถามสักนิดนะครับ”

เขาหลุดลูกจากเก้าอี้ในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน

“อะไรเหรอคะ”

ฮานาอิเอียงใบหน้าเหมือนนกพิราบสวมแว่นตาไร้กรอบ

“ห้องครูฮานาอิมีนักเรียนที่แม่เสียแล้วและอยู่กับพ่อแค่สองคนใหม่”

เขาลองถามแบบนั้นดูก่อนพลางใคร่ครวญว่าควรเปิดเข้าประเด็นอย่างไรดี

“ฮ้า”

เธอทำหน้าที่เหมือนจะย้อนถามว่าถามอะไรของเขา

“แล้วพ่อที่ว่ายังเป็นพ่อบุญธรรมด้วยนะครับ”

วากิซาคะถามต่อด้วยความกระอักกระอ่วนเล็กน้อย เกรงอีกฝ่ายจะคิดว่าตนถามเรื่องไม่ชอบมาพากล

“เอ่อ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

ฮานาอิงงงวย

“อ่า ก็นิดหน่อยครับ”

เข้านี้มียืมกลับเกลื่อนเพราะบอกเหตุผลไม่ได้

“นักเรียนที่อยู่กับพ่อแค่สองคน แล้วพ่อยังเป็นพ่อบุญธรรมด้วยนะ
เหวอคะ”

ฮานาอิทำหน้าเคลือบแคลง ทว่าก็ทวนถามพร้อมเหลือบตาเหมือนนึก
ไปด้วย

“ใช่ครับ เอ่อ ไม่ต้องเป็นนักเรียนห้องครูเองก็ได้จะครับ ถ้ามีนักเรียน
ม.4 ที่มีสภาพแวดล้อมในครอบครัวเป็นแบบนี้—”

“นั่นก็ทากาสึงิ อิซุมิเลยคะ”

ฮานาอิกล่าวทันทีเหมือนรู้โดยไม่ต้องนึก

“มีนักเรียนแบบนี้ด้วยเหวอครับ”

วากิซากะหลุดปากเอ่ย “เด็กสาว A” มีตัวตนอยู่จริงหรือนี่ เนื้อหาใน
จดหมายฉบับนั้นไม่ใช่เรื่องแหกตาหรือ

“ทำไมถามอย่างนั้นล่ะคะ”

ฮานาอิทำหน้าสงสัย

“อ๊ะ เปล่า นักเรียนที่ชื่อทากาสึงิเรียนอยู่ห้องไหนเหวอครับ”

“ห้องสองคะ เป็นหัวหน้าห้อง ไว้ผมสั้น สวมแว่นตา”

เธออธิบาย แต่เขาไม่ได้สอนนักเรียนมัธยมสี่เลยนึกไม่ออก

“นักเรียนคนนั้นใช้ชีวิตอยู่กับพ่อบุญธรรมแค่สองคนสินะ พ่อบุญธรรม
ทำอาชีพอะไรเหวอครับ”

“อู๊ย จะอาชีพอะไรจะอีกล่ะ ก็ครูทากาสึงิไงคะ”

ฮานาอียิ้มแจ่มใส แกล้งทำท่าเหมือนจะดีใจให้วากิซากะ

“เอ๊ะ”

“ลูกสาวของครูทากาสึังไงคะ”

“ครูทากาสึังคนนั้นนะเหรอ”

วากิซากะลอบมองทากาสึัง อิซาโอะผู้นั่งเขียนอะไรอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องพักครู

ทากาสึังเป็นครูสอนฟิสิกส์และเป็นครูประจำชั้นของนักเรียนมัธยมหก มีประสบการณ์สูงเพราะทำงานมากกว่ายี่สิบปีเช่นเดียวกับฮานาอิ เขาไว้ผมแสกข้าง สวมแว่นตากรอบดำ ภาพลักษณ์ดูเป็นคนสุขุมเอาจริงเอาจัง ทากาสึังคนนั้นนะหรือ

วากิซากะอ้าปากค้าง

“ทากาสึัง อิซุมิเป็นลูกบุญธรรมของครูคนนั้นแหละครับ”

ถึงจะอยู่ในห้องพักครูด้วยกัน แต่ที่นั่งอยู่ห่าง ถ้าคุยกันด้วยระดับเสียงปกติก็ไม่ต้องกังวลว่าอีกฝ่ายจะได้ยิน แต่วากิซากะก็อดถามเสียงเบาลงไม่ได้

“ใช่ค่ะ ได้ยินมาว่าทากาสึัง อิซุมิเป็นลูกสาวของเพื่อนสนิทสมัยมหาวิทยาลัยของครูทากาสึัง ตอนเธออายุห้าขวบ พ่อแม่แท้ๆ เสียชีวิตเพราะประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน ครูทากาสึังกับภรรยาไม่มีลูกเลยรับเธอเป็นลูกบุญธรรม แล้วรู้สึว่าภรรยาก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมาค่ะ”

เงื่อนไชตรงกันเป๊ะ

แสดงว่าทากาสึังคนนั้นเข้าห้องลูกบุญธรรมและทำเรื่อง बदสี बदเถลิง กับลูกบุญธรรมทุกคืนนะหรือ

ทากาสึังคนนั้นเนียนะ?

ชายผู้แต่งตัวเรียบร้อยสุดๆ จนทำเอานึกว่าเวลาอยู่บ้านเขาก็น่าจะไม่เคยถอดเนกไทคนนั้นเนียนะ?

วากิซากะแอบมองทากาสึัง อิซาโอะอีกรอบด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ ทว่ายังเป็นคนที่ภายนอกดูเอาจริงเอาจังมากเท่าใดก็ยังชอบแอบทำ

บางอย่างอยู่ลับหลัง ถึงกระนั้นก็ไม่อยากเชื่อเลยว่าหากาสังคนนั้นจะ——

“มัดสีโนะ อาอิที่อยู่ ม.4/1 ก็ใช่ด้วยละมัง”

सानาอิพูดต่อเสียงเย็น ไม่ได้รู้เลยว่าวาภิซากะตะลึงงัน

“เอ๊ะ ยังมีอีกหรือครับ”

เขาเอ่ยถามอีกครั้ง

“ใช่แล้วละ มัดสีโนะ อาอิก็เสียแม่ไปแล้ว และอยู่กับพ่อแค่สองคนเหมือนกัน แถมยังเป็นลูกบุญธรรมเหมือนกันด้วย รู้สิที่ว่าพ่อบุญธรรมจะเป็นหมอเจ้าของโรงพยาบาลนะ”

ครูกับหมอหรือ

“เท่าที่ฉันรู้ก็มีแค่สองคนนี่แหละที่เป็นลูกบุญธรรมและอยู่กับพ่อแค่สองคน——อ๊ะ ตายจริง ฉันนี่ละก็ ยังมีอีกคนนี่นา แบบนี้ละมังที่เขาเรียกว่าเส้นผมบังภูเขา”

सानาอิหัวเราะ่วนเมื่อนึกขึ้นได้

อีกหนึ่งคน?

ยังมีอีกหรือนี้

วาภิซากะมองครูหญิงรุ่นพี่ด้วยใบหน้าตกใจ

“อีกคนที่ว่าคือ?”

“ห้องฉันก็มีอยู่หนึ่งคนค่ะ”

“ห้องสามด้วยหรือ”

“ค่ะ เธอชื่อสึวะ จุนโกะ เด็กคนนั้นก็ตรงกับเงื่อนไขเหมือนกัน เป็นลูกบุญธรรม แถมยังเสียแม่ไปแล้ว”

“พ่อบุญธรรมทำอาชีพอะไรครับ”

“ตำรวจค่ะ”

“ตำรวจ...”

ครู หมอ ตำรวจ

ครบสามอาชีพเลยแฮะ

สำนวนที่ว่าอ้าปากค้างจนหุบไม่ลงเป็นอย่างนี้เองหรือ วาकिซาคะ
ลืมหุบปากชั่วคราวนะ

“อู๊ย พุดถึงก็มาพอดี”

จู่ๆ ฮานาอิกิพุดด้วยแววตาเหมือนเจอบางสิ่ง

“เด็กคนนั้นไงคะ”

“เด็กคนนั้น?”

“คนที่เพิ่งเดินเข้าห้องพัสดุและกำลังคุยกับครูนาคามุระไง”

วาकिซาคะมองตามสายตาของฮานาอิ นักเรียนคนนั้นกำลังนั่งคุยไป
หัวเราะไปอยู่ตรงโต๊ะของครูชายสูงวัยชื่อนาคามุระผู้เป็นครูประจำชั้นของ
นักเรียน ม.4/2 เธอสวมแว่นตาที่ค่าสายตาน่าจะสูงมาก ไฉ่ผมสั้น สวมเสื้อ
เบลเซอร์สีกรมท่ากับกระโปรงพลีทสีเทาซึ่งเป็นเครื่องแบบของโรงเรียนสตรี
ฟูโย ตัวเล็กเหมือนเด็กเสียจนชุดนักเรียนดูหนักเกินไปสำหรับเธอ

ภาพลักษณะดูออกแนวนักเรียนดีเด่นตามแบบฉบับของหัวหน้าห้อง
แต่ฟังพิศอย่างไรก็ไม่ให้ความรู้สึกว่าเป็น ‘ผู้หญิง’ ที่ตกเป็นเหยื่อทางเพศ
ของพ่อบุญธรรม

ใบหน้ายิ้มนิยงฟันขาวช่างเป็นใบหน้าของเด็กผู้ไม่อนาทรทุกชั่วอนใดๆ
โดยแท้

วาकिซาคะเบนสายตาที่มองทากาสึอิ อิซุมิกลับไปทางทากาสึอิ ฮิซาโอะ
อีกหน เขาสวมแว่นตาเริ่มเชยคล้ายของลูกสาวมากจนชวนให้คิดว่าไปซื้อ
ด้วยกันที่ร้านแว่นตา เจ้าตัวก็กำลังเขียนบางอย่างด้วยสีหน้าเคร่งขรึมราวกับ
เกิดมาเพื่อเป็นครูบาอาจารย์

ต่อให้พยายามจินตนาการภาพสองคนนี้นั่งเนี่ยกันบนเตียงแคไหน
ภาพนั้นก็อยู่เหนือพลังจินตนาการของวาकिซาคะจนนึกไม่ออก

เขาคิดอย่างโล่งอกขึ้นบ้างว่า อย่างน้อย ‘เด็กสาว A’ ก็ไม่ใช่ทากาสึอิ อิซุมิ

4

“ของอย่างนี้มันก็ไม่แน่ว่าจะ”

ซินทานิ คานะพูดกลัวหัวเราะอยู่ที่ปลายสาย น้ำเสียงชี้แก้งเล็กน้อย
คินันวากิซาคะกดเบอร์โทรศัพท์แมนชั่นของคานะอย่างตื่นเต้นจน
มือสั่น เพราะอยากรีบบอกข้อมูลที่ได้จากโรงเรียนให้เธอรู้

“ไม่แน่ว่า”

“ถึงนักเรียนชื่อทากาสึจะดูเด็กๆ แต่ฟังก์ไม่ได้หรอกว่าเธอไม่ใช่
‘เด็กสาว A’ ”

“แต่เด็กคนนั้นดูยังงี้ก็ไม่ใช่แนวที่พอบุญธรรมจะเกิดอารมณ์ด้วย
เลยนะ คนที่เป็นเด็กแนวนั้นคือมัตสึโนะ อาอิที่เป็นลูกสาวหมอมมากกว่า”

“เจอนักเรียนคนนั้นแล้วหรือ”

“เปล่า ฉันแค่มองจากไกลๆ”

หลังจากนั้นวากิซาคะมุ่งหน้าไปห้องเรียนของมัตสึโนะ อาอิแล้วยก
ข้ออ้างที่ฟังขึ้นเพื่อถามนักเรียนห้องนั้นเกี่ยวกับมัตสึโนะ อาอิ

มัตสึโนะ อาอิกับกลุ่มเพื่อนหันโตะชนกัน นั่งกินข้าวพลางพูดคุย
หัวเราะกันเสียงดัง

“เด็กคนนั้นสวยไหม”

“อ้อ ก็สวย เส้นผมเหยียดตรงสลวยจนน่าจะเป็นพรีเซนเตอร์แชมพูได้
หน้าอกหน้าใจก็โตแล้วด้วย”

“นี่นายเอาแต่จ้องอะไรแบบนั้นหรือ”

“มะ ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย แค่คิดว่าถ้าอยู่ใต้ชายคาเดียวกับเด็ก
คนนั้น ถึงเป็นพ่อบุญธรรมก็อาจเกิดอารมณ์ได้อยู่เหมือนกัน เพียงแต่”

“เพียงแต่อะไร”

“ภายนอกมัตลีโนะ อาดิอุเป็นนักเรียนหญิง ม.ปลายที่ไร่เตียงสา ไม่มี
วีแววเลยว่ากำลังกลัวใจเรื่องพ่อนุญธรรม”

วากิซากะกล่าวขณะเงยมองเพดาน นี่ถึงใบหน้าของมัตลีโนะ อาดิ
ที่หัวเราะเสียงดัง

“อาจแค่ทำตัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเฉพาะเวลาอยู่ที่โรงเรียนก็ได้”

“ก็อาจจะใช่...”

“แล้วนักเรียนคนที่สามที่เป็นลูกสาวตำรวจละ นายคงไปปรับชมความสวย
ของเด็กคนนั้นมาด้วยแล้วใช่ไหมล่ะ”

คานะเอ่ยกระซู่

“ไม่ได้รับชมความสวยสักหน่อย ฉันแค่ทำเพราะเธอให้อ้วนล้นๆ
เลยนะ”

เขาบ่นไม่พอใจ

“ขอโทษ ไปดูแล้วเป็นไงบ้าง”

“สึวะ จุนโกะก็ดูเป็นนักเรียนหญิง ม.ปลายธรรมดาเหมือนกัน จะว่า
ดูสมอายุหรือไงดี ไม่ได้เด็กขนาดนั้นแต่ยังดูไม่โตเท่ามัตลีโนะ หน้าตาไม่ได้
ซีเหว่หรือสะสวยเป็นพิเศษ เหมือนเด็กสาวทั่วไป

“เหวอ...”

คานะพึมพำสั้นๆ เหมือนกำลังตรึกตรอง

“นักเรียนที่เข้าชายจะเป็น ‘เด็กสาว A’ มีแค่สามคนนั้นสินะ”

“แค่สามคนเหวอ สามคนก็เยอะพอแล้วมั้ง”

วากิซากะพูดอย่างอ่อนใจ

“มันก็จริง แต่แะเลยเนอะ ไม่นึกว่าจะมีตั้งสามคน”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“ช่วยไม่ได้ ฉันลองสืบไปที่ละคนก็แล้วกัน”

คานะพูดกับตัวเอง

“เธอจะสืบหรือ”

“ก็ใช่นะสิ ฉันขอให้วากิซากะคงช่วยสืบเพราะตั้งใจแบบนั้นแหละ”

“แต่ทำไมต้อง——”

“จะถามว่าทำไมดีเจธรรมดาคนหนึ่งต้องเข้าไปจู้จ้นจ้านด้วยนะหรือ”

คานะดักคอ

“อืม ก็...”

“ฉันมีเหตุผลของฉัน อีกร้อยอย่าง ฉันอยากถือโอกาสเก็บข้อมูลด้วย ถ้าได้ฟังเรื่องราวจากปากนักเรียนหญิง ม.ปลายสมัยนี้ น่าจะเอามาใช้อ้างอิงได้”

“เก็บข้อมูลหรือ”

“ใช่ เก็บข้อมูลไปเขียนนิยาย”

“นิยาย นี่เธอเขียนนิยายด้วยหรือ”

วากิซากะถามด้วยความประหลาดใจ

“เขียนนิยายด้วยหรือที่ไหนกันล่ะ อาชีพหลักฉันคือนักเขียนนิยายนะ คิดว่าเป็นดีเจรายการวิทยุอย่างเดียวนะพอกินหรือ”

“...”

“ถึงใช้คำเลศหรืออย่างนิยาย แต่ก็แค่แค่นิยายวัยรุ่นที่มีกลุ่มผู้อ่านเป็นสาวน้อย เห็นอย่างนี้นิยายของฉันก็ขายดิบขายดีในแวดวงนี้นะ”

“แล้วเธอก็เลยมาเป็นดีเจด้วยหรือ”

“อ้อ พอฉันเริ่มเป็นนักเขียนนิยายสำหรับสาวน้อยที่ได้รับความนิยมในหมู่เด็กสาว ก็ได้รับข้อเสนอให้เป็นดีเจรายการวิทยุด้วย สำหรับผลงานเรื่องต่อไป ฉันว่าจะเขียนเรื่องราวในโรงเรียนสตรีอยู่พอดี ไม่ได้เข้าไปจู้จ้นจ้านเรื่องนี้เพราะอยากเป็นอาสาสมัครหรอกนะ”

“จู้จ้นหรือ”

“แล้วนายหาที่อยู่กับเบอร์โทรศัพท์ของนักเรียนหญิงพวกนั้นมาด้วยรีเปล่า”

“อ้อ ก็หามาด้วย มีอยู่ในทะเบียนนักเรียน ฉันเลยเปิดดูจากในนั้น”

“จันมะรีนนี่เราเจอกันได้ไหม”

“มะรีนนี่เหวอ”

วากิซากะอุทานขึ้นด้วยความตกใจ

“กลางคืนว่างรีเปล่า”

“เอ่อ คือ ก็ว่างมั้ง”

“จันมาบ้านฉันไหม”

“เอ๊ะ”

“ความจริงจันควรเป็นฝ่ายไปหานายมากกว่า แต่——”

คานะอ้ออึ้งอย่างรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไร ให้จันเป็นฝ่ายไปหาเธอเองก็ได้”

วากิซากะยินดีจนแทบจะกระโดดตัวลอยอยู่แล้ว

“จันมะรีนนี่เจอกันสี่ทุ่มดีไหม”

“สี่ทุ่มเหวอ”

“ใช่ ไม่สะดวกเหวอ”

“ไม่ได้ไม่สะดวกหรอก แต่ดึกขนาดนั้นจะดีเหวอ”

“ฉันไม่มีปัญหาอะ พอดีพຼ່ງนี้ฉันติดงานถึงสามทุ่ม แล้วฉันจะออกเดินทางตั้งแต่มะเรื่องด้วย”

“อะ ถ้าเธอสะดวกแบบนั้น ฉันก็ไม่มีปัญหาหรอก...”

“เหวอ จันโทษทีนะ มาหาฉันที่แมนชั่นหน่อยละกัน จะบอกที่อยู่เลยนะ”

วากิซากะจดโน้ตพลาข่มความรู้สึกที่ทำท่าจะลึงโอด

5

นี่คือแมนชั่นที่เธออยู่หรือ

สองวันต่อมา วากิซากะ อิจิโรมาเยือนตามที่อยู่ที่ถูกฝ่ายบอก เขา
แหงนมองอาคารหรูหราสีน้ำตาลแก่แบบอื่นๆ

เรียกว่าแมนชั่นเหมือนกัน แต่ต่างกันคนละเรื่องเลยแฮะ

พอเปรียบเทียบที่อยู่ของตัวเองที่ดีแต่ขึ้นชื่อว่าเป็นแมนชั่นกับอาคาร
เบื้องหน้า เขาอดถอนหายใจไม่ได้

พิจารณาจากโครงสร้างแล้วน่าจะเป็นห้องสำหรับขาย เธอซื้อไว้เองหรือ
อาจขึ้นกับผังห้องด้วยว่าเป็นห้องแบบใด แต่ในเมื่อแถวนี้คือย่าน
มินามิอาโอยามะ ผู้หญิงอายุราวสามสิบก็ไม่น่าซื้อแมนชั่นด้วยตัวเองไหว
ถึงกู้เงินมาซื้อก็ต้องจ่ายเงินดาวน์ก้อนโตมากพอสมควร เห็นดะเล่าว่า
เธอยังโสด อาชีพนักเขียนนิยายสำหรับสาวน้อยทำเงินได้เป็นกอบเป็นกำ
ปานนั้นเชียวนะ หรือว่าเธอมีผู้ชายเลี้ยงกันแน่

วากิซากะคิดอะไรไม่เข้าเรื่องขณะยืนตัวแข็งที่หน้าแมนชั่นหกชั้น

ในที่สุดก็ตั้งสติได้ เขาเดินเข้าข้างในไปยื่นหน้าอินเตอร์โฟนที่ใช้ร่วมกัน
ทั้งแมนชั่น เห็นปุ่มหมายเลขคล้ายโทรศัพท์ปุ่มกดเรียงรายอยู่ ปอกดเลข
618 เสียงผู้หญิงที่คาดว่าเป็นเสียงคานะก็ตอบกลับมาทันที

“วากิซากะเองครับ”

เขาบอก

“เชิญเข้ามาเลย”

ทันทีที่เสียงนั้นตอบกลับมา ประตูกระจกตรงหน้าก็เปิดอัตโนมัติ

วากิซากะเข้าไปข้างใน มาถึงโถงลิฟต์ที่มีกระถางไม้ประดับวางอยู่
แล้วกดปุ่มขึ้น

ระหว่างรอลิฟต์ที่จอดอยู่ชั้นห้าเคลื่นลงมา เขามองเล็กล็กไปรอบๆ
พลางคิดในใจว่า มีพรหมสี่แดงไวน์บุพื้นแบบนี้ อย่างกับชิตีไฮเทลเลยแฮะ

ประตูลิฟต์เปิด วากิซากะก้าวเข้าไปแล้วกดปุ่มเลข 6 ลิฟต์ลอยขึ้น
อย่างนุ่มนวล ไม่ทันไรก็หยุดนิ่ง เขาออกจากลิฟต์ที่ชั้นหก ชั้นนั้นมีประตู
เพียงสามบาน

มองหาประตูที่มีป้ายเขียนว่า ‘ชินทานิ / มาสึดะ’ แล้วกดอินเตอร์โฟน
อีกรอบ

เสียงคานะตอบมาว่า “ไม่ได้ล็อกประตู เข้ามาได้เลย”

ขณะเปิดประตู วากิซากะคิดในใจว่าแขวนป้ายชื่อไว้แบบนี้ คนอื่น
คงคิดว่ามีคนอาศัยอยู่ห้องนี้สองคน

พอเข้าไปข้างในก็ได้กลิ่นหอมฟุ้งลอยมา ไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมปรับอากาศ
ในห้อง มองไปเห็นกระถางก้ายานอยู่บนตู้รองเท้า จึงรู้ว่ากลิ่นหอมลึกกลับ
โชยมาจากตรงนั้น

“ขอโทษที่รบกวนนะครับ...”

วากิซากะกล่าวทักทาย ระหว่างเขาถอดรองเท้าอย่างเชื่องช้า ชินทานิ
คานะก็เปิดประตูกระจกตรงสุดทางเดินแล้วก้าวออกมา

เธอแต่งตัวทั้งตัวคือเสื้อสเวตเตอร์คอเต่าสีดำกับเลกกิ้งสีดำ อุ้ม
ลูกแมวโคราชในอ้อมแขน “วากิซากะคงดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”

เมื่อเห็นวากิซากะ เธอยิ้มให้ด้วยแวตาวิลหาอดีต

เขายิ้มเจื่อน เวลาเดินในเมืองแล้วบังเอิญเจอคนรู้จักสมัยยังอยู่ชนบท
อีกฝ่ายเป็นต้องทักทุกทีเลยว่า

“นายดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”

ทุกครั้งที่มีคนพูดเช่นนั้น วากิซากะจะหงุดหงิดตัวเองเสมอว่า อยู่
โตเกียวมาเกินสิบปีแล้วแท้ๆ ตนยังดูไม่สมเป็นคนเมืองหลวงสักที

“ส่วนเธอ——”

หลังจากพินิจคานะให้ดีขึ้น เขาก็ได้แต่หยุดคำพูดไว้ตรงนั้นเพราะพูดต่อไม่ออก

เธอเปลี่ยนไป

ตอนฟังแค่เสียงยังรู้สึกว่ไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนขนาดนั้น แต่เมื่อได้ม้าเห็นกับตาตัวเองก็พบว่าเธอเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนไปมาก หากเดินสวนกันในเมือง เขาอาจไม่ทันสังเกตเลยว่เป็นเธอ

ผ่านไปล้แล้วสิบปี ไม่สิ พุดให้ถูกคือสิบเอ็ดปี มีช่วงเวลาดังกล่วคั่นอยู่ระหว่างทั้งคู่จริง ๆ วากิซากะรู้ซึ่ถึงน้ำหน้กของกาลเวลา

เด็กสาวบ้าน ๆ ที่ไ่ว้มยาวประบ้าและถักเป็ยสองข้างในความทรงจำของเขาไม่มีอยู่อีกต่อไปล้แล้ว

ทรงผมสั้นของเธอเห็นล้แล้วชวนให้คิดว่ผมที่เคยตัดสั้นจึ่ดูกำล้งยาวต่างหูสีทองอันเป็นเครื่องประดับชิ้นเดียวในบรรดาเครื่องแต่งกายสีด้าล้วนห้อยอยู่ทีหูสองข้าง ภาพของเธอส่ายไ่วล็กน้อย ในดวงตาของวากิซากะราวกับว่านั้นคือภาพความฝันในเมืองหลวงที่เธอทำให้กลายเป็นจริง

“ม้วยีนที่ออะไรอยู่นะ เอ้า เข้ามาข้างในสิ”

คานะทำหน้าเหมือนขำจนทนไม่ไหวทีเห็นเพื่อนสมัยเด็กจ้องตัวเองแทบจะพรวดอยู่ล้แล้ว

“อ๊ะ อื้อ”

วากิซากะละสายตาจากทงตรงหน้าจนได้

“แมนชั่นหรูมากเลยนะ นี่ของเธอคนเดียวเลยเธอ”

เขาถามด้วยสีหน้าเหมือนฉิวปากระหว่างกวาดตามองห้องนั่งเล่นและห้องกินข้าวอันโอโง่ที่ตนก้าวเข้าไป

“จะถามว่ฉันซื้อห้องนีหรือเปล่านะเธอ”

คานะย้อนถามขณะเดินไปทางชุดครัวล้สำเร็จรูป

“อื้อ...”

“กูซื้อนะ”

“แต่แค่จ่ายเงินดาวน์อย่างเดียวก็น่าจะไม่ไหวแล้วไม่ใช่หรอ”

“ถ้าฉันเป็นสาวออฟฟิศทั่วไปก็คงซื้อไม่ไหวหรอก”

“นิยายสำหรับสาวน้อยทำเงินได้เยอะขนาดนั้นเลยหรอ”

เฉลอถามชอกแซกเสียแล้ว

“ถ้าขายดีก็ใช่แหละ”

คานะตอบกลับเสียงห้วน

“เครื่องดื่มเอาเป็นเหล้าขงน้ำเปล่าใหม่”

“เอ๊ะ อ้อ อ้อ”

วากิซากะหย่อนตัวนั่งโซฟาห้องนั่งเล่นอย่างกระสับกระส่าย ลูกแมวโคราชที่คานะวางลงเดินเตาะเตาะร้องเหมียวมาที่เท้าของเขา

เขาอุ้มแมวขึ้นมาพร้อมกับถามเรื่องที่นึกขึ้นได้

“ถ้าคุณแม่อายุยืนกว่านี้อีกหน่อย คงได้มาใช้ชีวิตกับเธอที่นั่นนะ”

ตอนกลับบ้านเกิดช่วงปีใหม่ คนในครอบครัวของวากิซากะเล่าให้ฟังว่าแม่ของคานะจากโลกนี้ไปเมื่อสี่ปีที่แล้ว

“ใช่ ที่ฉันฝันกำลังตัวเองซื้อห้องนี้ก็เพราะอยากชวนแม่มาอยู่ด้วยกัน”

เธอถือแก้ววิสกี้สองใบกับถังใส่น้ำแข็งเข้ามาในห้องนั่งเล่นแล้วกล่าวอย่างเศร้าสร้อย

“ตั้งแต่ย้ายมาอยู่โตเกียว ได้เจอคุณพ่อบ้างรีเปล่า”

เขาถามแบบไม่คิดอะไรระหว่างเล่นกับลูกแมว

พ่อของคานะทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รัฐที่ดูแลด้านสวัสดิการสังคม เขาทิ้งลูกเมียแล้วย้ายออกจากบ้านเมื่อตอนคานะเรียนชั้นมัธยมสี่

วากิซากะจำเหตุการณ์นั้นได้เสมือนหนึ่งมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

ซากลับจากชื่อของ แม่ได้ยืนข่าวลือก็เลยเล่าให้ฟังด้วยสีหน้าเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อว่า “สามีคุณมาสีดะย้ายออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นแล้ว

ได้ข่าวว่าต้นเหตุคือไอนี้” เขายังจำทำงูนี้วัก้อย¹ ที่ดูหยาบโตนของแม่ได้
อย่างชัดเจน

วันต่อมาเขาไปโรงเรียนแล้วเห็นเธอไม่ว่าเงง ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า
จากข่าวลือที่ได้ยินคือ พ่อของคานะทิ้งลูกเมียไปอยู่กับผู้รักที่โตเกีย
“ไม่ได้เจอเลย”

คานะยื่นแก้ววิสกี้ซ่งน้ำเปล่ามาให้วากิซาคะ เสียงตอบของเธอเย็นชา
ยิ่งกว่าน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในแก้ว

“ฉันไม่ได้อยากเจอ ไม่รู้ว่าเจ้าตัวเป็นตายร้ายดียังเง ไม่คิดอยากจะรู้
ด้วย หลังพ่อจากไป ฉันกับแม่ตกลงกันว่า จะถือชะว่าพ่อตายแล้ว”

“เหรอ...”

วากิซาคะเกาแก้ม รู้สึกผิดว่าไม่น่าถามเลย

“ที่สำคัญกว่านั้น นายเอาที่อยู่กับเบอร์โทรศัพทของสามคนนั้นมารีเปล่า”

คานะเปลี่ยนเรื่อง อุ่มลูกแมวจากตักเขา

“อ้อ เกือบลืมเลย”

เขาหยิบกระดาดชนิดที่พับไว้ในกระเป๋าเสื้อเบลเซอร์ออกมายื่นให้เธอ

“ทาการสึง อิซุมิ มัตสึโนะ อาอิ แล้วก็สึวะ จุนโกะเหรอ ‘เด็กสาว A’
อยู่ในกลุ่มนี้รีเปล่านะ”

เธอเขม่นมองกระดาดชนิดที่พับไว้ในกระเป๋าเดียวในท่ายกมือแตะคาง

“จะสืบหาไปที่ละคนเหรอ”

วากิซาคะถามขณะเฝ้ามองใบหน้าครุ่นคิดของคานะ

“มีทางนั้นทางเดียวละนะ ถึงไปเจอก็ไมรู้อีกฝ่ายจะยอมตอบตามตรง
หรือเปล่า เธอเป็นว่าฉันจะลองดูก่อน”

“ตอนคุยโทรศัพทกัน ฉันก็ถามไปที่หนึ่งแล้ว ทำไมเธอต้องทำขนาดนั้น
ด้วยละ”

¹ ในประเทศญี่ปุ่น นีวัก้อยสื่อความหมายถึงผู้รักหรือเมียน้อยได้ด้วย

“ก่อนหน้านี้ฉันก็เคยได้รับจดหมายจากนักเรียนหญิง ม.ปลาย”

คานะเซย่าแก้ววิสกี้นี้มือ พิมพ์พาลางจ้องน้ำแข็งที่ส่งเสียงกระทบกันอยู่ในแก้ว

“ในจดหมายเขียนมาว่าผู้ใหญ่มากปรก ตัวเองไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่แบบนั้น เลยอยากฆ่าตัวตายก่อนโตเป็นผู้ใหญ่ ฉันอ่านจดหมายฉบับนั้นกลางรายการแล้วฉุนกึกที่อีกฝ่ายพูดจาเหมือนเด็กกะโปโล เลยตอบอย่างเย็นชาทำนองว่า ‘ถ้าอยากตายก็เชิญเลย’ เพราะคิดว่ายังไงก็เป็นการมองโลกในแง่ร้ายอย่างตื่นขึ้นแค่ชั่วครวญตามประสาวัยรุ่น แต่ในวันรุ่งขึ้นเด็กที่ส่งจดหมายมาหาฉันก็...”

น้ำแข็งในแก้วที่เธอถืออยู่หยุดนิ่ง

“อย่าบอกนะว่าทำจริง?”

วากิซาคะเบิกตาโพลง

คานะเซย่าแก้วหน้าหงิกใหญ่ ตายังเข้มนมองแก้ว

“เจ้าตัวกระโดดลงมาจากดาดฟ้าของโรงเรียน ม.ปลายที่ตัวเองเรียนอยู่”

“...”

“ฉันมารู้ทีหลังว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กมีปัญหาครอบครัวเพราะพ่อแม่หย่าร้าง ที่บอกว่าผู้ใหญ่มากปรกก็ไม่ใช่ว่าคิดเพื่อเจ้าไปเองด้วย ถึงฉันจะไม่รู้อะไรเลย แต่มันก็เหมือนฉันเป็นคนไล่ต้อนเด็กคนนั้น ถ้าตอนนั้นฉันอ่อนโยนสักหน่อย เด็กคนนั้นอาจจะไม่ต้องตาย ฉันอดคิดแบบนั้นไม่ได้ ในจดหมายเขียนทั้งชื่อ ที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์มาหมดเลย เจ้าตัวคงต้องการให้ใครสักคนช่วย อาจขอความช่วยเหลือจากฉันเพราะขอความช่วยเหลือจากครูที่โรงเรียนและพ่อแม่ไม่ได้ ฉันอดคิดไม่ได้เลยว่า ‘เด็กสาว A’ คนนี้ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ที่จริงแล้วอาจจะเป็นการเล่นพิเรนทร์ หรืออาจเป็นเรื่องมโนเพื่อพอกที่เอาเรื่องเพื่อเจ้ากับความจริงมาผสมปนเปกันตามประสาเด็กวัยรุ่นนั้น แต่อาจเป็นเรื่องจริงก็ได้ใช้ไหมล่ะ ขึ้นมัวแต่รอจน

‘เด็กสาว A’ ฆ่าตัวตายหรือฆ่าพ่อบุญธรรมเหมือนอย่างที่เคยยื่นมาในจดหมาย
ทุกอย่างก็จะสายเกินแก้ ฉันอยากทำอะไรสักอย่างก่อนจะเกิดเรื่องแบบนี้”

วากิซากะพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ฟังเงียบๆ

“แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น ถ้าไปเจอสามคนนั้นแล้วทั้งสามคนปฏิเสธ
ฉันก็จนปัญญา”

คานะเอ่ยแล้วชักไหล่

“กรณีนั้นก็ยังมีวิธีตรวจสอบลายมืออยู่นี่นา”

เขาเสนอไอเดียที่นึกขึ้นได้

“ลายมือเธอ”

“ลายมือในจดหมายฉบับนั้นไง”

“อ้อ ทำไม่ได้หรอก”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะเป็นจดหมายที่พิมพ์ด้วยเครื่องวาโปรนะสิ”²

เธอเอ่ยแล้วลุกพรวด เดินหายเข้าไปในห้องข้างๆ ที่เปิดประตูแง้มไว้
วากิซากะหันไปมองไล่สายตาดตาม สงสัยจะเป็นห้องนอน เขามองผ่านช่องแง้ม
ของประตูที่เปิดกว้าง เห็นกระเป๋าบอสตันเปิดอ้าอยู่บนเตียง เลือสเวตเตอร์
กับเสื้อเชิ้ตยีนไพล่จากปากกระเป๋า

ก่อนเขามาถึง เธอคงกำลังจัดเสื้อผ้าใส่กระเป๋าบอสตัน จะว่าไปวันก่อน
เธอบอกทางโทรศัพท์นี่นะว่าจะออกเดินทางวันมะเรื่อง

“นี่ไง”

คานะกลับมาจากห้องข้างๆ แล้วยื่นจดหมายในมือให้วากิซากะ

ซองสีขาวขนาดมาตรฐานแบบนี้พบเห็นได้ดาษดื่น ซ่อนที่อยู่ผู้รับก็พิมพ์
ด้วยเครื่องวาโปรเช่นเดียวกัน พอเปิดดูข้างในก็เจอตัวหนังสือแน่นขนัด

² วาโปรหรือเวิร์ดโปรเซสเซอร์ (Word Processor) หมายถึง ระบบประมวลผลคำที่ช่วยให้พิมพ์
แก้ไข และพิมพ์ข้อความได้ เรียกว่า วาโปร เป็นคนละอย่างกับคอมพิวเตอร์ที่มีซอฟต์แวร์
ประมวลผลคำอย่าง Microsoft Word

ที่พิมพ์ด้วยเครื่องวาโปรในกระดาษสีขาว

“ตรวจสอบลายมือไม่ได้หรอกจริงไหม สืบได้อย่างมากแค่ว่าเจ้าตัวมีเครื่องวาโปรหรือเปล่า แล้วก็ไม่ว่าเจ้าตัวจะพิมพ์จดหมายด้วยเครื่องวาโปรของที่บ้านด้วย”

“นั่นสินะ...”

วากิซากะพูดอ้อออโดยยังถือจดหมายในมือ ตราประทับจากไปรษณีย์แถวชินจูกุ แต่ว่านักเรียนหญิงสามคนนั้นไม่มีใครอาศัยอยู่แถวชินจูกุ หากมี ‘เด็กสาว A’ อยู่ในสามคนนั้นจริง เธอคงถือโอกาสส่งจดหมายนี้ตอนไปชินจูกุ

“อืม แต่ยังไงฉันก็จะออกเดินทางตั้งแต่พรุ่งนี้ เรื่องการตามหา ‘เด็กสาว A’ ต้องรอให้ฉันกลับมาก่อน”

คานะเอ่ยพลางรับจดหมายคืนจากวากิซากะ

“จะเดินทางไปไหนหรือ”

เขากาม มองไปทางห้องนอนที่เปิดประตูทิ้งไว้

“ฮอกไกโด ไปสัปดาห์สามคืน กลับมาพุดหน้านะ”

“ไปเรื่องงานหรือ”

วากิซากะเฉลอถามเพราะนึกว่าเธออาจจะไปเก็บข้อมูล

“เปล่า ไปเรื่องส่วนตัวนะ”

คานะตอบเร็วเร็ว สงสัยจะไม่อยากให้เขากามมากนัก

จังหวะนั้นโทรศัพท์ในห้องนั่งเล่นดัง เธอลุกพรวดเหมือนรอโทรศัพท์สายนั้นอยู่พอดี

“ฮัลโล... ค่ะ กำลังเตรียมตัวอยู่เลย นี่ ไปฮอกไกโดรอบนี้ต้องใช้เสื้อโค้ตรีเปล่า... คุณนะไปตัวเบาๆ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่ผู้หญิงมีของต้องเตรียมเยอะนะ... อ้อ เข้าใจแล้ว คุณนั่นแหละอย่ามาสายล่ะ อ้อ แค่นี้ก่อนนะ”

เธอหันหลังให้วากิซากะ พุดเพียงเท่านั้นแล้ววางสายทันที

คุณนะไปตัวเบาๆ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่ผู้หญิงมีของต้องเตรียมเยอะนะ
แสดงว่าคุณสนทนาเป็นผู้ชายไม่ผิดแน่ มีหน้าซ้ำพุงนี้ยังจะไปเที่ยว
ฮอกไกโดด้วยกันอีก ในเมื่อเป็นการเดินทางด้วยเรื่องส่วนตัว แน่نونว่า
คนที่ไปด้วย——

ย่อมต้องเป็นคนรักอยู่แล้วสินะ

วากิซากะรู้สึกผิดหวังอยู่ในใจ

“เอาละ วากิซากะคุณ เรามาดื่มกันถึงเช้า ฉลองการเจอกันครั้งแรก
ในรอบสิบเอ็ดปีกันเถอะ”

สงสัยจะอารมณ์ดีที่ได้รับโทรศัพท์จากชายคนรัก น้ำเสียงของคานะ
จึงสดใสขึ้นทันควัน เธอชนแก้วกับวากิซากะ

เอ๊ะ ดื่มกันถึงเช้าหรือ

เขามองเธอด้วยความตกใจ

“อยากพูดอย่างนั้นอยู่หรอก แต่ฉันบินเข้าพุงนี้ จะออกเดินทางแบบ
เมาค้างก็ไม่ได้ วันนี้ขอดื่มแก้วเดียวละกันนะ ไว้ฉันจะหาโอกาสเจอนายแบบ
มีเวลาดื่มด้วยกันมากกว่านี้”

ชินทานิ คานะกล่าวต่อเช่นนั้นด้วยสีหน้าสบายๆ

อ๊ะ อย่างนั้นเองหรือ...

วากิซากะได้แต่ผุดยิ้มแหย

แนะนำนักเขียน

อายะ อิมามูระ

เกิดวันที่ 13 มีนาคม 1955 ที่จังหวัดนากาโนะ เติบโตที่จังหวัดชิซุโอกะ และจบการศึกษาภาควิชาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยสุทซึโอกะ และจบการศึกษาภาควิชาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยสุทซึโอกะ หลังจากทำงานในบริษัท ก็ผันตัวมาเป็นนักเขียนในปี 1989 คดีฆาตกรรมคฤหาสน์สัวส์ดิกะ (丑の殺人) ซึ่งแปลและตีพิมพ์ในไทยโดย สำนักพิมพ์ Humming Books เป็นนิยายลึกลับเรื่องแรกของเธอ และเป็นผลงานที่ได้รับรางวัล “Ayukawa Tetsuya” (鮎川哲也賞) รางวัลยอดเยี่ยมสำหรับนักเขียนหน้าใหม่

งานเขียนของเธอได้รับความนิยมจนได้ดัดแปลงเป็นทั้งละครทีวี ละครเวที และภาพยนตร์หลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่อง ปริศนาเพื่อนร่วมห้อง (ルームメイト) ที่แปลและตีพิมพ์ในไทยโดย สำนักพิมพ์ Jbook ก็เป็นหนึ่งในผลงานดังที่ได้สร้างเป็นภาพยนตร์ และออกฉายในญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ปี 2013 โดยบริษัท Toei

ลมร้อนพัดใบไม้ปลิวมาเล่าข่าวเศร้าว่า ในวันที่ 6 มีนาคม 2013 มีการพบศพของอายะที่บ้านของเธอในกรุงโตเกียว โดยสันนิษฐานว่าเสียชีวิตจากอาการป่วยในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ สิริอายุ 57 ปี

แนะนำนักแปล

ฉัตรขวัญ อติชัย

จบปริญญาตรีสาขาระบบสารสนเทศด้านการบัญชี คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโทสาขาความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศ ภาควิชาภาษาอังกฤษ (MIR) คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังเรียนจบได้เดินทางไปศึกษาต่อด้านภาษาญี่ปุ่น การแปล และล่าม รวมถึงทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี เปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น วัฒนธรรม และสังคมของประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น

ระหว่างนั้นรับงานพิเศษด้านการแปลเอกสารและนิยายประปรายควบคู่กับการเรียนและงานประจำ พร้อมกับแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ทยามว่าง รู้สึกดีมีค่ากับความสุขของการได้แปลและเผยแพร่สิ่งที่ตนรัก

เมื่อเริ่มรู้สึกอึดอัดกับชีวิตในประเทศญี่ปุ่น จึงกลับบ้านเกิดเพื่อมุ่งมั่นกับงานแปลที่ตนรักอย่างเต็มที่สมความตั้งใจ บัดนี้ยังรู้สึกขอบคุณทุกประสบการณ์ที่ได้สัมผัสระหว่างเรียนและทำงานเป็นเวลาหลายปีอยู่อีกฟากหนึ่งของทะเล ซึ่งได้นำมาปรับใช้ในหน้าที่การงานและงานอดิเรกจนถึงทุกวันนี้ จากนั้นไปตั้งใจอยากแปลหนังสือออกมาอีกอย่างสุดความสามารถ เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยต่อไป

少女Aの殺人 มาตกSSMหลังไม้

อิมามุระ อายะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิษฐ์ แปล

SHOJO A NO SATSUJIN Copyright © 1995, 2010 Aya Imamura
Thai translation rights arranged with CHUOKORON-SHINSHA, INC.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟูกุ
ISBN 978-616-14-0689-9

อิมามุระ, อายะ.
มาตกรรมหลังไม้.- กรุงเทพฯ : ไม้ ไทม์, 2568.
256 หน้า.
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อดิษฐ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0689-9

**เจ้าสำนักไดฟูกุ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
พิสูจน์อักษร
แบบปก/เนื้อใน
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายบริหารงานพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย**

อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุตม์ ทองเชื้อ
ทินภาส พาหะนิชัย
ภูสุรี ภูมิภักดิ์
ศุภณี ศรีมันจู เบญจภรณ์ แยมโสม
มาริสสา ซาติยาภา รุ่งฤทัย ศรีสุข
อัศคนัฐ ชูมนม
มนัญชยา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
บริษัท ไม้ ไทม์ จำกัด
214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด
เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150
โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507
www.booktime.co.th

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

“เขามาที่เตียงฉันทุกคืน... ถ้าปล่อยไว้ ฉันคงฆ่าเขาเข้าสักวัน!”

จดหมายนิรนามจากเด็กสาว ม.ปลาย ที่สารภาพว่าถูกพ่อบุญธรรมล่วงละเมิด

ถูกอ่านกลางรายการวิทยุ มิตไนต์ เจแปน

ต่อมาพบว่าชายที่อาจเป็นพ่อบุญธรรมในจดหมาย

มีทั้ง ครูผู้เคร่งขรึม แพทย์ที่น่าเชื่อถือ และตำรวจที่ดูเป็นคนดี
—แต่ไม่นาน หนึ่งในนั้นกลับถูกพบเป็นศพบนเตียงของตัวเอง...

คดีที่ดูเหมือนการฆาตกรรมง่ายๆ กลับเปิดโปงความลับมืด
ความสัมพันธ์ซ่อนเร้น และปมบาปจากอดีตที่ไม่อาจลบเลือน

ทุกคนต่างดูบริสุทธิ์... แต่เบื้องหลัง ใครบางคนกำลังซ่อนความจริงที่อาจพรากทุกอย่างไป
ใครคือ “เด็กสาว A?”

และใคร... คือฆาตกรตัวจริง?

นิยายสืบสวนสุดเข้มข้นจาก อิมามุระ อยะ

ที่จะพาคุณดำดิ่งสู่ด้านมืดของจิตใจมนุษย์ ที่ทั้งบอบช้ำและเจ็บปวด

